

Ouders

Nolden-Bodewes

Een greep uit hun leven

Beschreven door

Mannie Hegeman-Nolden

Vader en Moeder Volden. Bodewes.

Vader is geboren, 1 Juni 1883 Spaarndam, overleden 1953
Moeder is geboren, 20 Januarije, Tappemur, overleden 1961
getrouwd in 1905, in de R.H. Delft, op een zondagmorgen
Dag van Petrus en Paulus. Vader en Moeder zijn in Tappemur
op gegroeid. Vader werkte als jongen, op een schepshelling
van Berg, moeder was als jong meisje op een atelier.

Bovenlee van schoenen maken. Vader en Moeder hebben
hun jeugd in Tappemur door gebracht. In 1903 ging de
schepshelling van Berg naar Delft, een nieuw fabriek, en
een helling. Onder aan de dijk, stonden al wat huisjes,
Farmstam geheten, 1 werkhok van Berg, destijds in
Tappemur, ook zij gingen mee verhuizen. Ook als, de fam.
Volden, Wessels, Op'den Omd's met hun kinderen een
hele uitsocht, dat ging dan, met paard en wagen.

Moeder kwam als dienstmeisje bij de fam. Rottinkhuis, en
Vader werkte in de fabriek, of op de helling. Getrouwd, 1905
een huisje aan de Hagestraat, in de buurt, Commendamanste
hun huisje was keurig in gericht, daar hadden ze samen
voor gespaard, maar voor de trouwkoets, daar hadden
ze geen geld meer voor, maar Noormen, de koetsier,
gaf hun toch de trouwkoets. Toch een mooi dag voor onze
Ouders, Moeder was 23, en Vader 22 jaar. Niek o, mijn
oudeste broer, werd 6 Mei 1906 geboren. Vader werkte
aan een sleepboot, dat was een or der voor Rusland,
Toen die boot klaar was, moest die boot naar Rusland,
naar Sint Petersburg. Vader hou mee als stoker, en
als maschiënist. Fox Spens als kapitein, die later nog
strandvoogd, van Rotterdam nog is geworden.

moeder en de kleine Niek die gingen die tijd naar
grootmoeder Parmsum, Oom Harm en Tante Catrien.

1909, het was hoorer, die sleepboot, ging met twee
jonge mannen, van af 's afwateringskanaal, door de
sluis van Teerling. Teerling was brugwachter, hij
wensde, een goede nacht, en de ruip, naar Hamburg, door de
Oostzee. Hoog geloven bleven hun niet gespaard.
ze sloegen heen en weer over de boot. Lange en
bange nachten. slapen kwam niet veel van terecht.

als het weer iets rustig was, dan ging mijn Vader
op de grond liggen in de maschienekamer, om de
beurt. Ieven rusten, de kapitein hield de wacht.
vermoeidheid, en inspanning, door de Oostzee,
maar zoo ging dat in die tijd. Eindelijk, roos op ge-
luicht, moesten we nog verder, naar Ruisland. Sint
Petersburg, het is hem gelukt, om dat te bereiken, eerste
stappen aan vaste wal, maar de rederij, de boot afleveren,
papiereu enz. de saal konden we niet, er was ook geen sold.
dus spraken we in het duits. Toen we klaar waren. Ten alles
was in orde, gingen we met 'n suien op stap, over de rivier
de nuwa, een enorme lange brug, bij de kanten van de brug
ikonen, branden de kachsen, en verlichte lant aarsens
we waren in een heel andere wereld, is dat nu Ruisland?
de eerste winkel, die we zagen, in de etalage 'n kruikje
„Bols jenever“, we keken naar elkaar, dan denk je
soch. Hoe is het mogelijk. we hebben nog souvenirs
gekocht, twee russische eieren, van hout gemaakt, 20 cm
lang, ovaal, in dat ei, zaten nog meer eieren die precies
in elkaar pasten, het waren prachtige kleuren, de grootste
was rood. Vader kocht een voor moeder, en die andere was
voor grootmoeder. Farmstun, we gingen naar 't station,
met de suien van Sint Petersburg naar Hamburg,
een lange reis. In Hamburg aan gekomen heiden we tot
elkaar, we moeten ons toch eerst roos op knappen, en wat
vervorgen, wel nee, heiden we, niemant kent ons hier,
we gaan nu met de suien, Hamburg. Nieuwe schans.
daar aan gekomen heiden we: we moeten ons nu
toch wel op knappen, want hier in Nederland,
daar kennen we ons, en allemaal, hoe gezegd, zoo
gedaan, en nu maar gauw met de suien naar
Delft, naar huis. Voor twee jonge mannen
was het een hele belevens geure. Mijn Vader heeft
dit vaak verteld, en als een mooi spannend
verhaal aan ons verteld, in geuren en kleuren in
ons gerin, een waar verhaal. ik heb dit
geschreven, om dat ik daar wel een beetje stots op ben.

Omstreeks het jaar 1920? ging de scheeps helling van Berg
failliet. Hij had voor zich zelf een prachtige villa
gebouwd, 1903, gelijk met fabriek en de helling. Het was
het mooiste huis van de Nieuwstad, Parmsum, Delftyl.
op het bordes stonden twee palmbomen. Bij de boot deur
als kind naar de school gaande, een kijken naar die
mooie villa van Berg. Meneer Berg. Hoe ver was hij altijd
aan gesprekken, ging elke dag naar de helling. Hij was
altijd keurig gekleed, hoge hoed, stok in de hand, en hij
had een baard, je keek heel naar hem, dat struilde hem, en
dan deed hij die stok even omhoog, als een groet. Toen hij nog
in Sayntmeer woonde, is hij al gaan scheiden, volgens
het verhaal van mijn moeder, hij heeft die vrouw heel
goed gekend. In Parmsum, Delftyl, dus, ging Meneer Berg
met Trien Huuning, een schuise dame.

Ze konden hun geluk, en woude wel op. De welvaart
duurde niet zo lang. Berg's helling was failliet,
Meneer Berg is met de moorderven verduwen. Ten Trien?
die villa heeft een tijd lang gestaan, het was en bleef
onbewoond. Wij als schoolkinderen, konden nooit maar
naar binnen, ten in onze fantasie, waren wij Trien
Huuning. Later is die villa af gebroken, en wij als
kinderen maar kijken, dit was het einde van
Meneer Berg's glorie, en zijn verleden. Het is nog
niet af, vele jaren later. Vader stond op een bootje
bij de boot. Hij ziet een man staan. Die steeds naar
mijn vader keek. Hij kijkt die man goed aan. Ze komen
naar elkaar toe, die oude man zegt, ben jij dat Willem?
Bent u Meneer Berg? Ze kijken elkaar, van na. bij,
een hand druk, een gesprek, na vele lange jaren.

En afscheid, die ze nooit zullen vergeten.
Vader ziet hem weer gaan, als een oud, gebroken man,
die eenzaam woont. In een klein kamertje in
Amsterdam. Tot thoeve, het ware verhaal van Berg.
Vader is, 1912 voor zich zelf begonnen, met Opa & Deden,
op Kroonstad, er stond daar een oud klein huisje
daar ging vader en Moeder inwonen. Daar ben ik in
geboren, 25 Maart 1914. een klein fabriekje werd er aan
gebouwd, en zo begon ze te beginnen.

Het jaar daar na 1915, verhuisd naar 't streekje een dubbel huis. die Roelfs had laten bouwen, een huis met electrisch licht! Van dat eerste oude huis, werd de kamer kantoor, en Venhuis, de boekhouder. In 1918, werd er een huisje gekocht, van vrouw Kemper, die had daar ook een klein winkeltje, van kruideniersvragen. De kamer werd kantoor, de verdere, magazijn ruimte.

Naast 't oude fabriek, werd er een nieuwe bij aan gebouwd. Inmiddels was de kach, ook al een N.V. Volder en Bladder. In 1920, was alles klaar. het was op een vreesdag, Vader zei, vanmiddag, zijn julle toch vrij van school, we gaan allemaal op 't portret, er doen allemaal de mondagse kleren, en schoenen aan. Ik was toen 6 jaar. het was me ook wat. Fotograaf Schepel, heeft met veel passen en meten, ons op 't portret getut.

Het is dan ook een mooie foto geworden. Vader en Moeder, met hun kroost, na veel, werken arbeid, zitten hi daar. Het dagelijkse leven ging door. Wij als kinderen, hebben daar een stukje jugs laten liggen, het was mooi, goed! Maar een huisje gekocht van vrouw Bouwing de kamer werd kantoor, er werd een kluis in gebouwd, de rest werd magazijn, regenbak, en de pomp bleef bestaan, ook de regenbak in 't oude fabriek. In 1925, gingen we weer verhuizen naar 't Dijk, een nieuw huis, was daar gebouwd, we waren een groot gezin, elf kinderen. Twee kinderen vroeg overleden. Ik was elf jaar. Toen we naar Dijk gingen. Vader had dan ook, fabriek, kantoor, ook Venhuis, de boekhouder bleef hun stouw. hij had daar een stuk werk van zijn leven, en een gezin, aan 't Dijk, liggen samen met Moeder, als een lief en goede moeder.

Onze Ouders, hebben geprobeerd, om van ons, kinderen mensen ^{die} later in het leven te staan, in de maatschappij. Hij hebben ons, de normen en waarden mee gegeven. Maar wij, als kinderen heel dankbaar voor zijn. Het is soms ver weg, maar er wordt bij, alles wat ik geschreven heb, in dien ik hou gaan, een klein vonkje mag zijn, ook dan heeft ons leven, zijn gehad.

Mannie

1996.